

[Ib Christensen.]

gelses, der præsenteres i redegørelsen. Øverst side 9 skriver man, at der i en bestemt uge i 1973 kun var 24, der modtog socialhjælp, og på den følgende side skriver man, at et meget væsentligt antal af beboerne i forvejen har været ude i massive sociale problemer. Jeg synes, der må komme en klaring på denne massive selvmødsigelse.

Der bliver sagt fra Christianias side, at Christiania er et alternativ til det etablerede sociale apparat, og der er utvivlsomt det rigtige i det, at lige så vel som Christiania kan tiltrække elementer, som kan komme endnu mere ud i uføret i kraft af tilstanden i Christiania, så kan der også være — og er utvivlsomt — eksempler på, at der er folk, der har rettet sig op, mennesker, som ikke har kunnet hjælpes, eller som ikke føler, at de har kunnet hjælpes af det bestående sociale system. Vi erkender også, hvad det koster både økonomisk og menneskeligt at have de officielle institutionsanbringelser og behandlingshjem. Det koster meget dyrt, og der er en meget stor tilbagefaldsprocent. Jeg mener ikke, at man så skal vælge mellem Christiania og det andet, men man skal overveje, om der ikke er andre måder, hvorpå man alternativt kan hjælpe disse unge på deres egne betingelser. Her vil jeg pege på en institution som Koføeds Skole, der med held har taget sig af disse grupper. Det er vel et spørgsmål, om Koføeds Skole ikke med den personlige frihed for klienter, den tilbyder, og de uddannelsesmæssige tilbud, den kan give, er et nok så egnet instrument til at varetage sociale taberes muligheder og interesser, end Christiania er. Derfor vil jeg gerne stille forsvarsministeren det spørgsmål, om han vil overveje at bruge en del af den million, som han vil bruge til nedrivning af et meget stort antal bygninger, i stedet for til eventuel udbygning af kapaciteten, sådan at Koføeds Skole kunne tage nogle af de klienter, som man ikke kan tage i øjeblikket, og hvoraf nogle altså er gået til Christiania. Sammenlignet med Koføeds Skole er det nok ikke noget attraktivt alternativ, selv om det kan være det sammenlignet med institutioner inden for børne- og ungdomsforsorgen.

For os er det afgørende, vil jeg gerne summere op, at disse arealer forbliver i offentligt eje, at de ikke udlægges til jord- og

ejendomsspekulation, og det er afgørende for os, at de sociale tabere, hvor mange det så end er, der findes i Christiania, hjælpes og hjælpes effektivt. Derudover vil jeg slutteligt konstatere, at Christiania blandt meget andet er eksponent for en forfejlet og ansvarlig jord- og boligpolitik, der har privilegeret i enestående grad ejendomsbesiddelse, og som har medvirket til at skabe årsagerne til den konfrontation, der har været omkring dette. Folketinget burde gå i arbejdstøj og løse disse problemer, disse dybtgående problemer, og dermed medvirke til, at samfundet bliver mere harmonisk, og undgå den konfrontation, som dette er et eksempel på.

Birgit Busk (U):

Det er betryggende at være medlem af et samfund som det danske, fordi det danske samfund har råd til så meget, ikke økonomisk ganske vist, men menneskeligt og socialt tilsyneladende. Vi har nemlig råd til at eksperimentere med menneskeskæbner. Christiania viser det. En flok mere eller mindre asociale eller kriminelle elementer, formodentlig begge dele, besætter et forladt kaserneområde. Pressen spørger — i hvert fald den del af pressen, som kender sit ansvar — hvad i alverden meningen er. De ansvarlige siger i første omgang, at en sådan besættelse naturligvis ikke kan accepteres, der vil blive skredet ind. Da jeg første gang læste om Christiania, var jeg spændt på, hvordan dette skulle ske. I dag ved jeg det. Der er blevet skredet. Samfundet er skredet i spinaten. Siden 1971 har skiftende forsvarsministre lovet, at nu skal spørgsmålet om Christiania løses. Den siddende forsvarsminister har også lovet det, om 2 år. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om der i denne tidsfrist ligger et ministerhåb om, at de 2 år giver ministeren en rimelig chance for at lade sorteper gå videre.

Det er mit indtryk, at ganske vist er Christiania et eksperiment, det er blot ikke det sociale eksperiment, man har villet give det udseende af. Det er ganske simpelt et koldt beregnende politisk eksperiment, en sørgelig omgang leflen for en minoritetsgruppe, som beklageligvis sidder på en ikke ubetydelig del af pressen, eller i hvert fald er så godt inde med den del af pressen, som har mulighed for at overbevise sine læsere om, at den